

Μετά σιγῆς, χωρὶς θόρυβον: Φρ. **Ἀξαφνα τὸ ἀμίλητα καὶ καλῶς ὠρίσαστε* Μεγίστ. **Ἀπητα καὶ ἀμίλητα* Σύμ. Πβ. ἄμαχα.

ἀμίλητος ἐπίθ. κοιν. ἀμίλητους Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. κ. ἄ. ἀμίλ'τους βόρ. ἰδιώμ. ἀμίλ'τους Μακεδ. ἀμίλι-γος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀμίληχτους Ἰμβρ. Λέσβ. ἀμίλειος Πόντ. ἀνίλητε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **μιλητός* < *μιλῶ*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἀμίλ' στους παρὰ τὸ ἀμάρτ. ἀμίλιστος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ **μιλιστός* < *μιλίζω* παρὰ τὸ *μιλῶ*. Ὁ τύπ. ἀμίληχτους δι' ἐπίδρασιν τοῦ ἄορ. *μίληξα* παρὰ τὸ *μίλησα*. Πβ. ἄρχ. ἀνομίλητος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος, ἄναυδος, σιωπηλός, σιγηλός κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων.: *Κάθεται - στέκεται ἀμίλητος. Σήμερα εἶναι ἀμίλητος. Ἐμεινεν ἀπὸ τὸν τρόμο του ἀμίλητος πολλὴν ὥρα κοιν. || Φρ. *Ἀνθρώπος ἀμίλητος σὺνήθ. Εἶναι ἀμίλητος σὰν ψάρι* (ἐπὶ τοῦ σιωπηλοῦ) *πολλαχ. Ἐτσιτάε χάμον ἀνίλητε* (ἔπεσε χαμαὶ ἄφωνος) Τσακων. || Παροιμ. Ὁ ἀμίλητος τρελλὸς γὰρ φρόνιμος πέρασε (ὁ σιωπῶν καὶ παράφρων ἐὰν εἶναι, τιμᾶται) *ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 177, 11. Στόμα ἀμίλητο, τύχη μονδιασμένη* (ἐπὶ τοῦ μὴ διαμαρτυρομένου διὰ τὰ ἐναντίον του ἀδικήματα καὶ διὰ τοῦτο προσκόπτοντος εἰς τὸν βίον του) *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.*

Κ' ἡ πέτρα ποῦ 'ν' ἀμίλητη θὰ λυπηθῇ νὰ κλάψῃ Σκυρ.

Ὅπιό Χάρε μ', ὁπίό Χάρε μ', ἐμένα μὴ κομπώνης, ἡ κύρ' Ἐρήν' ἀλάλειος καὶ ἀμίλειον πονλλόπον

(κύρ' ἀντὶ τοῦ κυρὰ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀρσενικοῦ) Πόντ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ. Συνών. ἄγλωσσος, ἀλάλητος **Β 1**, ἄλαλος **1**, ἀμήλαλος, ἄμιλος, μουγγός. 2) Ὁ ἐν καταστάσει ἀπολύτου σιγῆς ἐνεργούμενος κοιν.: *Ἀμίλητο νερό* (τὸ ὕδωρ, ὅπερ λαμβάνεται καὶ μεταφέρεται ἐν σιγῇ ἐκ πηγῆς ἢ φρέατος ὑπὸ καθωρισμένων προσώπων καὶ καθ' ὠρισμένας ἡμέρας τοῦ ἔτους καὶ ὥρας, χρησιμοποιεῖται δὲ συνήθως εἰς τὸν κλήδονα πρὸς διάλυσιν, ὡς πιστεύεται, γοητείας καὶ μαγείας ἢ εἰς ἄλλας δεισιδαιμονικὰς πράξεις καὶ εἰς ἱατρικὰς ἀσθενειῶν. Ἡ χρῆσις προήλθεν ἐκ τῆς φρ. *νὰ φέρης τὸ νερό ἀμίλητος* κοιν. *Ἦπμε τ' ἀμίλητο νερό* (λογοπαικτικῶς ἐπὶ τοῦ σιωπῶντος ἐν συναναστροφαῖς) ἑνιαχ. Συνών. *νερό ἄκριτο-ἄλαλο-ἀμολόγητο-ἀσύντιχο-βουβό. Πήδημα ἀμίλητο* (ἐν τῇ παιδιᾷ *ἐλαιά*, καθ' ἣν κύπτοντος ἐνὸς οἱ λοιποὶ παῖκται ὑπερπηδοῦν κατὰ σειρὰν ὑπὲρ αὐτὸν καὶ τὸ μὲν πρῶτον πήδημα λέγεται *ἀμίλητο*, διότι γίνεται ἐν σιωπῇ, τὸ δεύτερον *ἀγέλαστο* (ἰδ. *ἀγέλαστος 1 γ*), διότι δὲν ἐπιτρέπεται ὁ γέλως, καὶ τὸ τρίτον *σκοῦφος*, διότι ὁ παίκτης, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπερπηδᾷ, ἀποθέτει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ κύπτοντος) Ἄνδρ. Πβ. ἄδοντος. 3) Ὁ ἐκ φύσεως μὴ δεχόμενος συζήτησιν *πολλαχ.: Ἀμίλητος εἶναι 'ς τὸ καίκι* (πβ. συνών. φρ. *αὐτός δὲ μιλεῖται*) Σύμ. β) Σκυθροπός, σύννους *πολλαχ.*

γ) Μελαγχολικός Βιθυν. 4) Ὁ φεύγων τὴν μετ' ἄλλων συναναστροφὴν, ὁ ζῶν βίον μονήρη Βιθυν. Ζάκ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κυδων. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. κ. ἄ. — *Λεξ. Περιδ. Βυζ. Συνών. ἀγειτόνευτος, ἀγειτο-νίαςτος, ἀκοινώνητος 1, ἄκριτος 3, μονόχνοτος.*

5) Ὁ καταφρονῶν τοὺς ἄλλους, ὑπεροπτικός *πολλαχ.: Ὁ δεῖνα ἔγινε ἀμίλητος ἀπὸ τὸν παρὰ του Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. ἀκαλάτξευτος. 6) Φιλήσυχος, εἰρηνικός Σύμ. 7) Δειλός, συνήθως ἐν τῇ κοινωνικῇ συναναστροφῇ*

Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Ἀμίλητη γυναῖκα. 8) Ὁ μὴ διαμαρτυρόμενος διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς ἑαυτὸν δυσάρεστα, ἀνεκτικός Ἄνδρ.*

Β) Τὸ οὐδ. οὐσ. 1) Ἀδυναμία περὶ τὸ λαλεῖν, ἀφω-νία Πελοπν. (Κορινθ.): *Μπρέ, τ' ἀμίλιγο σ' ἔπασε; 2) Κατ' εὐφημισμὸν ἢ ἀποπληξία Ζάκ. 3) Τὸ οὐροδό-χον ἀγγεῖον Πάρ. Σῦρ. κ. ἄ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμίδα.*

4) Ὁ σικυὸς Θράκ. Συνών. ἀγγούρι **1**, ἀμελέτητο (ἰδ. ἀμελέτητος **1 θ**), *παράξενο* (ἰδ. *παράξενος*).

5) Πληθ. ἀμίλητα, οἱ ὄρχεις τῶν σφαγίων Ἦπ. (Χιμάρ.) Κωνπλ. Συνών. ἀμελέτητα (ἰδ. ἀμελέτητος **1 ιθ**)

ἀμίλι τό, Ἦπ. (Δρόβιαν.) κ. ἄ.

Ἄγνώστου ἐτύμου.

Οἶκημα, ξενών, εἰς τὸν ὅποιον ἐδέχοντο τοὺς κυβερνη-τικούς ὑπαλλήλους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ σήμερον τοὺς διερχομένους ξένους. Συνών. ἀμιλικό.

ἀμιλικό τό, Ἦπ. κ. ἄ. ἀμειλικό Ἦπ. — *Λεξ. Αἰν.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμίλι. Ὁ τύπ. ἀμειλικό διὰ τὸ λ.

Ἀμίλι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: 'Σ' τὸ χωριό μας ἔχομε ἀμιλικό κ' ἐκεῖ δέχομέστε ὅλους τοὺς ξένους καὶ τοὺς διαβάτες Ἦπ.

ἄμιλος ἐπίθ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Βρέσθ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *μιλῶ* παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Ἡ λ. καὶ ἐν χειρογράφῳ τοῦ 18^{ου} αἰῶνος.

Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος ἔνθ' ἄν.: *Τὰ δέντρα εἶναι ἄμιλα* Λακων. || Ἄσμ.

Κι ὁ μαῦρος του ἦταν ἄμιλος κ' ἐκεῖ ὁμιλᾷ τοῦ βρέθῃ Κέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμίλητος **Α 1**.

ἀμίμητα ἐπίρρ. λόγ. σὺνήθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμίμητος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον μιμήσεως, ἀνυπέρβλητον, συνήθως εἰς τὴν θεατρικὴν γλῶσσαν: *Ἐπαιξεν ἀμίμητα τὸ μέρος του σὺνήθ.*

ἀμίμητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμίμητος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ μιμηθῇ εἴτε κατὰ τοὺς λόγους εἴτε κατὰ τὰ ἔργα, ἀνυπέρβλητος, πάν-τοτε ἐπὶ καλοῦ: *Ἦθοποιός ἀμίμητος. Κέντημα ἀμίμητο. Τέχνη ἀμίμητη.*

ἀμιναιά ἡ, Κύθηρ. ἀμιναιά Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Τὸ θηλ. τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀμιναιῖος οὐσιαστικο-ποιηθέν.

Εἶδος σταφυλῆς. Συνών. *σκυλλοπνίχτρα.*

ἀμιράς ὁ, Καπ. Κύπρ. Πελοπν. κ. ἄ. ἀμεράς ἄγν. τόπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀμιράς, ὁ ἐκ τοῦ Ἀραβ. *amir* = στρα-τηγός. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 878 (ἔκδ. Wagner 171) «ἀκμήν καὶ τὸ δερμάτιν μου ἔχουν το οἱ σουλτάνοι, | οἱ ἄρχοντες, οἱ εὐγενεῖς, μεγάλοι ἀμιράδες». Ὁ τύπ. ἀμεράς ἤδη παρὰ Διγεν. Ἀκρίτ. 530 (ἔκδ. Hesseling).

Ἠγεμών, βασιλεὺς Μουσουλμάνος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀφέντη μ', ἀμιρά μου καὶ σουλτάνε μου Πελοπν.

Ἐπιασαν τὸν Γιαννάκι μου τ' ἀμιρά παιδῶ

